

N:o 133.

Af herr **A. M. Lundberg**, med förslag till ändringar i kongl. förordningen angående stämpelafgiften den 24 september 1886.

Vid 1883 års riksdag blef i enlighet med Kongl. Maj:ts proposition, för att dymedelst bereda större inkomst för statsverket, bestämdt och är genom gällande förordning den 24 nästlidne september stadgadt, att stämpelafgift för »bevis rörande anmälan om idkande af handel eller annat näringsyrke» skall utgöra tre kronor; men då detta stadgande lärer föranleda, att dylika bevis, som icke någon utan särskild begäran anses skyldig att lösa, mera sällan ifrågakomma, och således ändamålet med stadgandet icke vinnes samt i allt fall ej tyckes förefinnas något giltigt skäl, hvarför en obemedlad person, som behöfde eller önskade erhålla ett sådant bevis, skall genom förhöjd stämpelafgift därför erlægga högre skatt, än förut varit bestämd, helst uti 8 § af kongl. förordningen den 24 oktober 1885 blifvit fortfarande stadgadt, att öfver anmälan om tillsaluhållande af »kokadt kaffe och andra tillagade icke spirituösa drycker bör meddelas bevis af kommunalnämnds ordförande utan lösen samt af länsman eller magistrat emot lösen, som för bevis om ingifvande af handlingar i allmänhet är bestämdt» eller 50 öre, och jemte det icke synes rimligt, att bevis af sistnämnda beskaffenhet skulle förses med stämpel å tre kronor, tvifvelaktigt kunde tyckas, huruvida icke hvar och en, som gjort skriftlig anmälan om idkande af någon näring, må vara, oaktadt ofvanberörda stadgande, berättigad att om inlemnande af sin anmälningshandling erhålla diariibevis med därför föreskrifven stämpel af 50 öre, får jag vördsamt föreslå,

att omförmälda år 1883 tillkomna stadgande om stämpel med tre kronor för bevis rörande anmälan om idkande af handel eller annat näringsyrke måtte från förordningen angående stämpelafgiften utgå.

Då till följd af hvad gällande förordning om stämpelafgift innehåller, att utom deri omförmäldt förordnande att förvalta embete eller tjänst, annat förordnande är fritt från stämpel, ansetts att härtill skulle hänföras förordnanden i afseende å uppteckning, vård och förvaltning af konkursbo, men dock tvekan om sådant varit åsyftadt och olika uppfattning om förordningens riktiga tillämpning i denna del egt rum, hemställer jag,

att härutinnan måtte meddelas förklarande eller förändradt stadgande.

Genom förenämnda förordning stadgas, ej mindre att salubref å utmättningsvis försåld fast egendom skall förses med stämpel å en krona af embetsmyndighet i första och tre kronor af embetsmyndighet i tredje afdelningen, än äfven att köpeafhandling om fast egendom skall, när den för lagfart företes, vara försedd med stämpel, beräknad efter fulla hundra kronor af köpesumman eller nästföregångna årets taxeringsvärde; men då icke torde kunna synas skäligt, att en af embetsmyndighet utfärdad köpehandling skall utan särskild giltig orsak förses med större stämpel än ett enskildt köpebref eller med stämplor af olika slag eller stämpel på stämpel, vågar jag föreslå att stämpelförordningen ändras på så sätt,

att salubref å utmättningsvis försåld fast egendom icke bör förses med annan särskild eller enkel stämpel, än som motsvarar den lösen, som hos konungens befallningshafvande förut egt rum, såvida ej äfven denna afgift må anses kunna eftergifvas.

Härjemte torde mig tillåtas hemställa,

att stämpelförordningens 10 §, hvarigenom stadgas, att »till köpe- och bytesbref, på grund hvaraf lagfart sökes, bestå kontrahenterna hälften hvardera, om ej annorlunda derom slutadt är», måtte, i enlighet med Kongl Maj:ts proposition vid 1883 års riksdag, från ifrågavarande förordning utgå,

enär dels vid de flesta köpeaftal om fast egendom läres antagas, att köparen ensam skall vidkännas lagfartskostnaden med föreskrifven stämpel, äfven om någon bestämmelse derom icke i köpeafhandlingen införes, och följaktligen, vid det ett sådant vilkor icke skett skriftligen och nog ofta ej ens uttryckligen, Riksdagens omförmälda, i strid mot skäligen och lämpligen grundsats meddelade, stadgande kan gifva köpare laglig anledning till rättegång, deruti domstolen nödgades lemna bifall till en orättfärdig talan, dels tvekan om meningens eller riktig tillämpning af stadgandet väl komme att uppstå, då öfverlåtelse af ett köp skett och lagfart inom därför bestämd tid sökes, dels ock vid exekutiv försäljning icke lära finnas några egentliga »kontrahenter», emellan hvilka kan slutas aftal om stämpelafgiften eller göras andra bestämmelser än i enlighet med utsökningslagen samt beloppet af erforderlig stämpel, såsom beroende på lagfartssökandet och nästföregående årets bevillningstaxeringsvärde, ej vid utmättningsförsäljningen kan med säkerhet vara känt.

Stockholm den 25 januari 1887.

A. M. Lundberg.